

Een

De Weg naar Valkeris

*W*aarom haat je me zo? Doen wij geen fantastische dingen samen?

De vragen gingen vergezeld van een zacht pulseren dat door het heft van het zwaard zijn hand in liep, een combinatie van hitte en een elektrische trilling die zich binnen een ogenblik van zijn arm naar de rest van zijn wezen verspreidde. De sensatie veroorzaakte zowel pijn als genot en zou, al had hij het talloze keren eerder ervaren, nooit wennen.

Even verderop verspilde de bandiet zijn laatste ogenblikken met staren naar de grote man met het zwaard. De stervende rover zakte op zijn knieën, de ene hand over de gapende wond in zijn keel geslagen terwijl de andere als in een automatische reflex met zijn kromzwaard bleef rondzwaaien. Hij leek vooral gebio-logeerd door het zwaard van de grote man. Hij staarde naar het glanzende, onbezoedelde lemmet. Geen spettertje bloed, al had het juist dáárvan zoveel vergoten in het zand. Het paard van de rover, een fraaie wilde hengst, draafde heen en weer in verwarde paniek, totdat het abrupt en bevend tot stilstand kwam omdat de grote man de punt van zijn zwaard op hem richtte.

Hij houdt van zijn meester, observeerde de stem terwijl de grote man op het dier toeliep. Het zwaard pulseerde opnieuw, ditmaal met een mengeling van vals medelijden en nauwelijks verholen plezier. Die vond hem naast het lijk van zijn moeder toen hij nog maar een veulen was en heeft hem opgevoed. Jarenlang reden ze samen naar de uithoeken van de Vervloeking. Veel maakten zij buit, van pelgrim zowel als priester...

‘Ik verspil weinig gedachten aan bandieten,’ interrumpeerde de grote man. ‘Hoe aardig ze ook mogen zijn voor hun weesdieren.’

Hij ramde in het voorbijgaan de punt van het zwaard in de borstkas van de rover. Het pulseren was nu vervuld van het vraatzuchtige en rauwe verlangen van iets onmenselijks dat zich tegoed deed. Tegen de tijd dat de grote man de teugels van het paard vasthad, was het bloed van de rover al helemaal verdwenen in het staal.

Toen hij een kreet uit de richting van de karavaan hoorde, stak hij het zwaard weg in de schede op zijn rug en besteeg het dier. De hengst reageerde alsof de man in het zadel hem al jaren bereed en ging over in een snelle galop. De karavaan was gedeeltelijk uiteengeslagen door de eerste aanval van de rovers. Een tiental kamelen stond verspreid langs de oude, door de Valkerin aangelegde weg, angstig brullend dan wel snuffelend aan de levenloze lichamen van hun gesneuvelde eigenaren. De grote man was verbaasd de lijken van meerdere bandieten tussen de gevallenen aan te treffen, sommige gespiesd door pijlen, andere duidelijk gevallen onder het zwaard. Ze lagen zo gruwelijk aan stukken dat ze nauwelijks nog iets menselijks hadden.

Ahhh, zei de stem terwijl het zwaard een gevoel van tevreden herkenning afgaf. Er zijn andere hongerige zielen hier. Hoewel, niet zo hongerig als jij, mijn Heer...

‘Spreek me zo niet aan!’ snauwde de grote man. Het was on-

dertussen een oude terechtwijzing, een waarvan hij wist dat de stem die met plezier zou blijven negeren.

Hij maande het paard langzamer te lopen en leidde het tussen de overblijfselen van de karavaan door, langs geplunderde bundels waaruit zijde, oliën, specerijen en diverse andere luxewaar op het zand vloeiden. Er waren meer lijken hier, maar ook enkele overlevenden. Een gezette man kroop langs de rand van de weg en stamelde nauwelijks verstaanbare smeekbedes terwijl hij munten uit het stof bijeenschraapte. Verderop, vanuit de schaduw van een afgeslachte kameel, staarden een vrouw en haar kind naar hem op, hun grote ogen glanzend in de duisternis. Een magere man met een rafelige wond op het voorhoofd bewaakte het tweetal. Hij had een lang mes in zijn hand, het lemmet rood tot aan het heft. De grote man kon aan zijn verschrikte maar resolute gezichtsuitdrukking zien dat de man de dood in de ogen keek. Toch stond hij daar, niet van zins vrouw en kind in de steek te laten.

Toen hij het geluid van staal op staal hoorde gaf de grote man het paard de sporen. Hij reed door een lijkwade van opstuivend stof en hield halt bij het gruwelijke tafereel dat zich voor hem ontvouwde. Het beest was van snuit tot staart ongeveer zeven voet lang. Een lange warrige vacht bedekte het lijf, maar niet de poten. Het stak zijn brede snuit op uit de opengebroken ribben van een dode rover, gromde, opende zijn driehoekige kaken en jankte hoog en dreigend.

O jee, verzuchtte de stem bewonderend toen de hyena van het lijk wegsloop, de ogen nog altijd strak gericht op de grote man. Hij zag dat dit dier thuishoorde op de rotsen nabij de noordelijke kust, een afstammeling van een ras dat veel groter was dan hun neven die in het oosten op de vlaktes vertoefden, maar even berucht om hun valsheid en afkeer van menselijk gezelschap.

Wat een schatje ben jij, koerde de stem. Het zwaard gonsde

geïrriteerd toen de grote man achter zijn rug reikte en het uit de schede trok. *Heeft geen zin*, berispte de stem toen hij het zwaard op de hyena richtte in de hoop bij het dier dezelfde angstige verlamming te veroorzaken als eerder bij het paard. *Ze heeft al te veel meegemaakt, vrees ik.*

Toen vernauwden de ogen van het beest zich. Het gegrom stierf weg toen het zich terugtrok, de kop schuddend in verwarring. *Ze voelt mijn aanwezigheid*, merkte de stem opgetogen giechelend op. *Fantastisch. Ik heb altijd al een huisdier gewild.*

Opeens draaide de hyena zich om; het geluid van staal op staal weerklonk opnieuw. De blik van de grote man schoot naar de schimmige figuren ongeveer dertig passen verderop, dansend in een waas van stuivend stof. Zijn geoefende ogen herkenden het als een dodelijke dans en hij zag hoe een van de gedaantes met een gepijnigde kreet in het zand tuimelde. De hyena slaakte onmiddellijk een nieuwe kreet en schoot vooruit. Met een paar sprongen overbrugde ze de afstand tot de gevallen figuur en klemde haar kaken rond de schedel van de rover. Het gekraak van brekend bot was zelfs over het tumult van elkaar kruisende zwaarden nog hoorbaar.

De grote man drukte zijn hakken in de flanken van de hengst, hem aansporend tot een snelle galop. De stofwolk begon op te trekken toen hij de dodendans naderde en onthulde het schouwspel van een rondwervelende vrouw in een kring van vijf rovers. Ze haalde voortdurend naar hen uit met een kromzwaard. Haar drie lange vlechten zwaaiden in het rond. Hij zag hoe ze een van de bandieten raakte; haar wapen sneed diep in zijn uitgestrekte arm en zijn sabel plofte in het zand. De rover deinsde achteruit, vloekend in de taal van de stammen van de vlakke, en reikte met zijn ongeschonden hand naar de werpbijl aan zijn gordel. Het zwaard van de grote man sloeg hem de arm van de schouder terwijl hij langsgaloppeerde. Hij bracht zijn hengst tot

stilstand, keerde en viel opnieuw aan. Slechts één rover beging de vergissing te proberen zich tegen hem te verzetten; zijn drie overlevende makkers namen het veel verstandiger besluit de hielen te lichten.

Gatver! klaagde de stem op het moment dat het zwaard het gezicht van de onverstandige bandiet in tweeën spleet. *Een dronkaard en een opiumverslaafde, en hij heeft een zware pokkeninfectie bovendien. Nou ja,* vervolgde de stem terwijl het bloed in het staal verdween, *je moet toch eten.*

De grote man keek toe terwijl de drie bandieten de woestijn in vluchtten en overwoog of hij de achtervolging in zou zetten. De honger van het zwaard bleef zoals altijd onverminderd, maar hij vond dat hij voor vandaag wel genoeg afleidingen had getolereerd.

‘Chena!’ riep de vrouw. De hyena keek onmiddellijk op van de hersens van de rover waaraan ze zich tegoed deed en sprintte weg, de vluchtelingen achterna. De grote man zag ze over een duintop gaan en uit het zicht verdwijnen. De hyena deed enkele seconden later hetzelfde. Het gillen begon kort daarna.

‘Uw hulp wordt gewaardeerd, maar was niet noodzakelijk.’

Hij keek omlaag om te zien hoe de vrouw haar boog en een lege pijlenkoker uit het zand oppakte. Haar drie vlechten hadden hem al zo’n vermoeden gegeven van haar herkomst, maar de boog bevestigde het. Het booghout bestond uit een composiet van as en buffelhoorn en was aan een centrale handgreep bevestigd die gemaakt was van fijngesneden zwart ivoor. Dit was een bees-tenbezweerster uit de streken die grensden aan de Tweede Zee.

Ver van huis, merkte de stem vermoeid ironisch op. *Wat zou haar hier gebracht kunnen hebben, vraag ik me af?*

Ze keek naar hem op met een zorgvuldig schattende blik. Hij dacht dat ze ergens voorbij de dertig moest zijn, maar het was moeilijk haar leeftijd precies te peilen vanwege de zwarte en witte

verf die haar gezicht bedekte. Hij was enigszins bekend met de betekenissen van de ontelbare gezichtsbeschrijvingen van haar volk. De witte cirkel op het midden van haar voorhoofd duidde op een sterfgeval, terwijl de drie zwarte stippen onder haar linkeroog wezen op een nog niet verwezenlijkt doel.

Heeft ze een rekening te vereffenen? vroeg de stem zich af. *Waarschijnlijk eerder een gebed dat ze hoopt uit te spreken na een lange en gevaarlijke reis. Nietwaar, mijn Heer?* Hij voelde het zwaard lichtjes huiveren van plezier toen hij het woedend weer in de schede stak en besloot de nieuwe beschimping te negeren. *Je weet dat je haar zou moeten doden. Vergeet niet, slechts één gebed zal worden verhoord.*

‘Heb je een naam?’ vroeg de vrouw, verwonderd fronsend over zijn lange stilzwijgen. Toen hij niet antwoordde, haalde ze haar schouders op en hing haar pijlenkoker op haar rug. ‘Ik ben...’

‘Pelgrims delen geen namen,’ onderbrak hij haar. Hij steeg af om het nog stuiptrekkende lichaam van de eenarmige bandiet te inspecteren. Net als de anderen droeg hij een zwarte doek om het hoofd. Zijn lichaam was gehuld in een lappendeken van schildstukken en maliënkolder – stille getuigen van een moorddadig bestaan in vele landen. De hoofddoek, eenmaal weggetrokken, onthulde verweerde en door de zon gebruinde gelaatstreken, maar niet zo donker als die van degenen die in deze regio geboren werden. Verder een zilveren kettinkje, bungelend aan een oor, met daaraan een klein medaillon dat hem bekend voorkwam.

‘De Kerk van de Wederopstanding,’ zag de vrouw. Ze keek over de schouder van de grote man mee naar de zilveren traan. ‘Waarschijnlijk een oude kruisvaarder die werd achtergelaten toen de fanaten weer naar hun schepen trokken. Veel van hen kozen voor een bestaan als rover, in plaats van in de woestijn te verhongeren omdat niemand binnen een straal van tweeduizend mijl ze helpen wil.’

De grote man verschoof het kadaver zodat hij bij de riem en volle buidel van de rover kon. Hij trok de beurs open en er gleeed een vuistvol munten in zijn hand. Ze waren van zilver en nieuw gemunt. De ene zijde toonde het hoofd van een man waarvan hij wist dat het de huidige Primaat was van de Kerk van de Wederopstanding. Op de andere zijde stond hetzelfde traanmotief dat de rover aan zijn oor gedragen had.

‘Zo te zien heeft toch iemand hem geholpen,’ mompelde de grote man. Hij stopte de munten terug in de buidel en hing deze aan zijn eigen riem. ‘Jij mag die anderen leegplukken,’ voegde hij eraan toe terwijl hij het paard besteeg.

‘Wat gul,’ antwoordde de vrouw met een hoofdknik. De milde spot in haar stem deed hem halt houden. Hij keerde zich om in het zadel om haar nog eens te bekijken en zag hoe haar ogen over het handvat dwaalden van het zwaard dat boven zijn schouder uitstak.

‘Een ongebruikelijk wapen voor deze streek,’ merkte ze op. ‘Een recht zwaardblad van zulke lengte zie je niet vaak. Uit de noordelijke gebieden, is het niet? Net zoals deze’ – ze duwde met haar laars tegen het gezicht van de dode rover – ‘en de munten die hij bij zich had.’

Hij zei niets, probeerde zijn gedachten af te sluiten voor de sarcastische raadgevingen van de stem. *Dood haar*, vertelde die hem met een melodieuze gegrinnik. *Ze ziet te veel. Niemand zal erachter komen. Gewoon, nog een slachtoffer van die moordende bandieten.*

De ogen van de vrouw vernauwden zich toen hij zo zwijgend naar haar bleef staren, zijn gedachten in beslag genomen door de herinneringen aan nog veel vreselijker daden. *Doe het, Heer, siste de stem gulzig. Het stelt niets voor, maar het is noodzakelijk. En je hebt al zoveel dingen gedaan die noodzakelijk waren...*

‘Houd je mond!’ gromde hij. Hij rukte zijn blik los van de vrouw.

‘Ik stelde alleen maar een vraag,’ zei ze. De spot in haar stem was nu nog duidelijker. Dacht ze soms dat hij gek was? Deze grauwe, bebaarde vreemdeling met een zwaard uit het noorden? Zo ja, dan leek dat haar geen angst in te boezemen, wat bij hem dan weer een klein beetje waardering oogstte. Het was moeilijk zich een tijd te herinneren waarin hij niet werd gevreesd.

Een lange, klagende kreet vestigde zijn aandacht weer op de puinhopen van de karavaan. Uit de overblijfselen kwamen mensen tevoorschijn om te wenen om hun vermoorde reisgenoten en te zorgen voor de gewonden.

Ah, wat saai, klagde de stem. Dit is altijd het ergste deel. Ik word misselijk van grienende stervelingen. Rij door, de kapel is nog maar een paar mijl verder.

Hij leidde het paard naar de dichtstbijzijnde gewonde, een oude karavaanreiziger. Zijn opengereten bovenbeen werd onhandig verzorgd door een jongen van nog geen twaalf jaar oud. ‘Te strak,’ legde de grote man hem uit. Hij steeg af en trok het verband weg dat het joch om het been van de oude man had gelegd. ‘De wond is niet zo diep. Met een te strak verband krijgt het been geen bloed meer en sterft af.’

In totaal sneuvelden zo'n achttien karavaanreizigers in de aanval – en twaalf rovers, voordat de rest de woestijn in vluchtte. De bandieten werden ontdaan van hun uitrusting en kostbaarheden; sommige werden onderworpen aan verminkingen uit wraak en rottend aan de kant van de weg achtergelaten. De dode karavaanreizigers daarentegen werden in ruwe lakens gewikkeld en hun families baden voor hen tot het einde van de dag. Toen de zon achter de horizon verdween werden ze naar

de top van de hoogste duin gedragen en daar achtergelaten voor het zand en de dieren.

‘De woestijn eist zijn tol,’ sprak de oude karavaanreiziger met het gewonde been terwijl de overlevenden zich onder het licht van de halve maan voortbewogen. Hij reed op de rug van zijn enige overgebleven kameel; zijn kleinzoon liep naast hem, zwoegend onder het gewicht van een rugzak die beladen was met goederen die ze hadden kunnen redden. De grote man had aangeboden de last te dragen, maar de karavaanreiziger wilde er niets van weten. ‘Of het nu het zweet is van een probleemloze tocht of het bloed van degenen wier ziel werd meegevoerd door de wind, elke reis heeft een prijs. Beter dat de jongen dat nu leert, dan later.’

Als bij stilzwijgende overeenstemming hielden de grote man en de vrouw afstand tijdens de rest van de reis. Hij speurde de route verderop af, terwijl zij de achterhoede bewaakte. Men kon haar hyena langs de flanken zien sluipen tijdens de twee dagen die het ze nog kostte om de kapel te bereiken van de Kerk van de Verlossing.

Het bleek een gebouw te zijn van onopvallende omvang of architectuur. Een rechthoek van geel baksteen met een kegelvormige toren, hoog op de rand van de steile rotswand en uitkijkend over de woestijn die bij de meeste mensen bekendstond als de Vervloeking, maar door de priesters die hier vertoefden Alnachim werd genoemd, het Koninkrijk van de Verloste. De grote man kon minieme tekenen van bewoning onderscheiden: een paar tenten opeengeklemd in de beschutting van de noordzijde van het gebouw, een eenzame priester in een rood gewaad die water van de put naar de kapel aan het dragen was.

‘We blijven hier nooit lang,’ zei de oude karavaanreiziger. Hij keek met langgekoesterd wantrouwen naar de kapel. ‘Zelfs de wind die uit de Vervloeking waait is verdoemd, zeggen ze. De Prinsenbond heeft een garnizoen bij de oase, twaalf mijl ver-

derop. Daar zullen we rusten.' Hij keek toe terwijl de grote man afsteeg met de buidel die zijn schamele bezittingen bevatte. 'Je zou met ons mee kunnen gaan,' vervolgde hij. In zijn stem klonk meer hoop dan verwachting. 'Er is altijd werk voor een sterke arm en een willig zwaard op de Weg naar Valkeris.'

'Ik heb dingen te doen hier.' De grote man wenkte de jongen en stopte hem de teugels van de hengst in de hand. Het was algemeen bekend dat paarden steevast het verstand verloren als ze gedwongen werden de Vervloeking te doorkruisen. 'Hij is nu van jou.'

'Je verwent die kleine snotneus,' zei de karavaanreiziger, maar niet zonder dankbaarheid.

'Ververs je verband tweemaal daags en houd de wond nat met knoflook en limoensap,' instrueerde de grote man. Hij gunde ze nog een hoofdknik ten afscheid en wilde zich omdraaien, maar bleef staan toen de jongen begon te spreken, de eerste woorden die de grote man van hem hoorde.

'Doe het niet,' mompelde de jongen aarzelend. Hij wierp een angstige blik op het gezicht van de grote man voordat hij een nog veel angstiger blik richtte op dat wat voorbij de kapel lag. 'Ze zeggen dat de Krankzinnige God geen barmhartige mensen duldt.'

De stem schaterlachte toen de grote man een hand op een schouder van de jongen legde. Hij keek in zijn oprechte, angstige gezicht en zag zovele anderen zoals hij. *Die dag dat Fort Twee Rivieren viel*, herinnerde de stem zich vol enthousiasme. *De hertog had drie zonen, als ik me niet vergis. De jongste was ongeveer zo oud als dit onderkruipfel. Je zou hem een oor moeten afsnijden omdat hij je daaraan herinnerd heeft. Eentje maar, natuurlijk.*

'Als dat zo is,' antwoordde de grote man terwijl hij de jongen optilde en op de rug van de hengst zette, 'dan zal hij mij wel dulden.'

Hij bleef ze nakijken terwijl de karavaan zijn reis naar het

oosten vervolgde, de weg aanhoudend die ongeveer een mijl langs de steile rotswand liep, alvorens naar het noorden af te buigen. Toen de reizigers uit het zicht verdwenen waren liep hij naar de rand van de klif, keek omlaag in de diepe afgrond en richtte toen zijn blik op het donkergrijze landschap dat zich vele mijlen uitstreckte naar het zuiden. Hij kon de vage contouren onderscheiden van de bergen voorbij de vlakke woestijn, rood geschilderd door de ondergaande zon.

‘Ze noemen het de Fluisterwoestijn.’

De vrouw stond een paar passen verderop, haar hyena aan haar zijde. Ze staaarde over de grijze leegte. ‘Maar het is geen zand,’ ging ze verder. ‘Het is as. Ze zeggen dat hier ooit een machtig bos heeft gestaan, dat de Krankzinnige God het in een kwade bui liet afbranden, en dat dat nog maar zijn kleinste misdaad was.’

‘Ze zeggen ook dat hij alles ten zuiden van deze rotsen geschapen heeft,’ antwoordde de grote man. ‘Inclusief het machtige bos. Is het een misdaad voor een god iets te vernietigen wat hij zelf geschapen heeft?’

‘Misschien niet. Maar iedereen vernietigen die onder zijn bescherming leefde, is dat zeker wel.’

‘Misschien kun je dat maar beter niet zeggen.’ Hij draaide zich om en liep naar de kapel. ‘Mocht je de kans krijgen hem te ontmoeten.’

‘En dat zal ik.’ De rotsvaste overtuiging in haar stem deed hem omdraaien. Hij zag dat haar beschilderde gezicht veranderd was in een masker van absolute vastberadenheid. ‘Dat je die mensen te hulp kwam spreekt voor je,’ ging ze verder. ‘Maar weet wel dat mijn gebed verhoord zal worden door de Krankzinnige God, welke prijs mijn ziel, mijn lichaam of mijn reisgenoten daarvoor ook moeten betalen.’

Het is een lange val naar beneden, suggereerde de stem. De grote man voelde hoe het zwaard met een kleine beweging richting

afgrond hintte. *Een onhandige uitglijder van een domme barbaar. Wie maalt daar nou om?*

‘Waarom zou je denken,’ begon hij, haar blik beantwoordend, ‘dat ik mijn gebed minder belangrijk zou vinden dan jij het jouwe?’

Omdat ze denkt dat je een held bent, antwoordde de stem lachend terwijl de vrouw haar kaken opeenklemde en zweeg. Ze wil je sparen. Wat heerlijk naïef. Maar ze zou je op z'n minst een potje met haar kunnen laten stoeien, voordat dit voorbij is. Geen slecht idee, toch, Heer?

Hij klemde zijn lippen opeen om niet te reageren, dwong zichzelf zich om te draaien en begon richting kapel te lopen. ‘De anderen hebben zich al verzameld,’ zei hij over zijn schouder tegen de vrouw. Hij wees naar de tenten rond de kapel. ‘Met een beetje geluk hoeven we niet al te lang te wachten. Ik stel voor dat je je Hemellied nu zingt. Ik denk niet dat de priesters dat in hun heiligdom toestaan.’